



ANGELČEK

(Priloga Vrtecu.)

Št. 9. Ljubljana, dné 1. septembra 1905. XIII. tečaj.

Fantič in vrabčki.

Fantič piska na piščalko,
Vrabčki ga poslušajo,
Ko utihne, ponoviti
Tisto pesem skušajo.

Ali vedno stara pesem
„Čiv, čiv“ skozi vas zveni,
Fantič pa se vrabčkom smeje,
Beli kruhek jim drobi.

Vrabčki z vejic priletijo,
Rajši kruh pobirajo,
In v zahvalo mu še enkrat
„Čiv, čiv, čiv,“ zasvirajo.

Semjonov.

Naše goske.

Naše goske.
Mlade goske,
Vse imajo
Dolge noske.

One nimajo
Perila —
Pa imajo
Bela krila.

Na dvorišču
Z mamico kramljajo
In po blatu
Čofotajo.

Nič ga treba
Ni jim prati,
Ker opere
Se jim v blati . . .

Slavko Slavič.

Zatajuj se!

8. Vaje v zatajevanju.

II. Vaje v dušnem zatajevanju.

Še imenitnejše in potrebnejše je dušno zatajevanje; saj je pravzaprav telesno zatajevanje nemogoče brez dušnega, ker ima telesno delovanje v duši svoj začetek, in telo izvršuje to, kar duša vелеva in hoče. Telesno zatajevanje je takorekoč le lupina, dušno zatajevanje je jedro in je zato še posebno dragocenejše, ker je skrito pred ljudmi in znano le nam pa Bogu, torej prosto vsake nečimernosti.

Tudi tukaj se bomo ozirali le na prostovoljno zatajevanje. Naše prizadevanje je lahko dvojno: da odganjamo in odstranjamo iz glave in srca to, kar je nekoristno, nagiblremo pa svojo dušo k takemu delovanju, ki je koristno, lepo in veličastno. Polje dušnega vojskovanja in premagovanja je jako obširno. Razdeliš si lahko svoje vaje v tri vrste: zatajuj in modro vladaj misli in želje, čustva in voljo.

a) **Misli.** 1. Odstranuj nepotrebne in nekoristne misli, četudi niso same ob sebi slabe in grešne. 2. Kadar kaj slišiš, ne sodi takoj kar na videz lahkomišljeno, marveč preudari poprej. 3. Ne zasleduj in ne sodi reči, ki ti niso nič mar. 4. Sebe sodi ostro, druge milo. 5. Ne vzdržuj trdovratno svoje sodbe, ako drugi drugače mislijo; odločno in dostojno povej svoje razloge, in četudi je pravo na tvoji strani, se vendar pohlevno ukloni sodbi drugih, ako se to lahko zgodi brez greha. 6. Imej pameten red v svojih mislih. Kadar moliš, n. pr., imej misli zbrane pri molitvi; ko se učiš, naj bodo vse tvoje misli pri učenju, in sicer pri istem predmetu, ki je na vrsti. 7. Rad pre-mišljuj s v e t e r e č i: spominjaj se pogosto božje pričujočnosti; misli čestokrat na svojega ljubega Jezusa v tabernaklju; ne zabi svoje predobre Matere Marije, svojega angela variha, svojega patrona itd. 8. Misli veliko sam nase, da bolj in bolj spoznaš samega sebe,

obžaluješ svoje napake, hvališ Boga za njegove do-
brote, samega sebe pa ponižuješ. 9. Mnogokrat pre-
mišljuj nesreče in britkosti drugih ljudi, da boš bolj
zadovoljen sam s seboj. 10. Sploh skrbi, da si polagoma
pridobiš veliko zalogo dobrih misli, da slabe
ne bodo našle prostora v tvojem srcu.

b) **Želje.** 1. Ne muči srca s praznimi in nepo-
trebnimi željami. Sv. Frančišek Saleški je imel navado
reči: „Malo imam željâ, in še to, kar želim, želim le
malo“. 2. Bodi zmeren tudi v opravičenih željah. 3.
Ostani miren, ako se ti ni izpolnilo, kar si srčno želel.
4. Ne želi si hvale pri ljudeh. Svetniki so si celo
želeli, da bi jih drugi zaničevali. 4. Ne delaj si praznih
upov gledé prihodnosti, kakor si nekateri gradé zlate
gradove v oblakih. 6. Bolj kot bogastva in časti si želi
ljube zadovoljnosti po zgledu našega Gospoda
Jezusa Kristusa, ki je kralj nebes in zemlje, pa si je
vselej in povsod, ko je živel na zemlji, prostovoljno
odbiral to, ker je ubožno, preprosto, skromno, ne-
prijetno, težavno, britkostno . . . 7. Obujaj gostokrat
svete želje in hrepenenje: po Bogu, po nebesih, da
bi vedno mogel živeti po božji volji, napredovati v
dobrem itd.

c) **Čustva.** 1. Zatiraj nepotrebno žalost radi
preteklih neljubih dogodkov; pač pa obujaj srčno
kesanje radi grehov in zmot. 2. Bodi potrpežljiv v
sedanjih nezgodah; ohrani si veselo srce tudi pri
dolgočasnem opraviilu; ne bodi nestrpen, ako ti je treba
kaj čakati dlje časa; voljno prenašaj obrekovanje, kri-
vico, nehvaležnost, bolezen, vročino, mraz . . . 3. Ne
delaj si skrbi radi prihodnosti. Naša domišljija slika
marsikaj prečrno, kar se navadno lepše izide pozneje.
Brdaj torej strah in bojazen; ne boj se drugega nič
nego greha. 4. Ne zmeni se za očitanje slabih ljudi,
ako te zaničujejo in grajajo radi tvojega pametnega in
poštenega vedenja. 5. Ne bodi žalosten, kadar so drugi
hvaljeni, ti pa preziran in morda celo po nedolžnem
zaničevan. 6. Bodi vesel, kadar se bližnjiku pripeti kaj
veselega, tako kakor da bi se bilo zgodilo tebi. 7.
Srčno privošči, ako je kdo pohvaljen, povikšan . . .

8. Ako si pa sam pohvaljen, ne bodi prevzeten, marveč hvali Boga, ki ti je dal pomoč, ter misli: „Nevreden služabnik sem; kar sem bil dolžan storiti, le to sem storil“. 9. Imej sočutje z bližnjikom v nesreči in žalosti.

č) **Voljo.** 1. Povsod izkušaj svojo voljo spraviti v soglasje z božjo voljo; privadi se, hoteti to in tako, kar in kakor hoče Bog. Torej v vseh okoliščinah poziveduj najprej, kaj je volja božja. 2. V občevanju z ljudmi se odreci, kolikor možno, svoji volji ter delaj tako, kakor hočejo drugi, seveda dokler ne nasprotuje božji volji. 3. Izbiraj si navadno to, kar najmanj ugaja tvoji volji. Prilika za to vajo se ti nudi vsakdan brezštevilkokrat, n. pr.: Veseli te nepotreben poset (obisk), ostani doma; dobro delo bi rad storil, pa se ti ne ljubi, ohrabri si slabotno voljo; počitek te mika, delaj še nekaj časa; nekoliko složnosti bi si rad privoščil, ne vdaj se; rad bi se še igral, spal . . ., premagaj se. 4. Imej pri vsem svojem delovanju vzvišene namene; ničesar ne delaj popolnoma po svoji volji. 5. Pridno in zvesto rabi pomočke, ki krepijo in utrujejo tvojo dobro voljo.

Cvet dušnih vaj, ki zahteva velikega premagovanja, je pa molitev, posebno ona vzvišena molitev, ki se zove preišljevanje. Tu prezaslužno in svečanostno delujejo vse dušne moči: spomin, um, domišljija, čustva in volja. Torej že zato se pridno vadi v dušnem zatajevanju, da boš znal prav moliti; zakaj kdor zna prav moliti, zna tudi prav živeti.



Zakaj ni maral terne.

Spisal Václav Kosmák. — Preložil Jožef Gruden.



gozdu je bilo gorko kakor v peči. Solnce se je upiralo v otožne borovce in jelke, da jim je polzela smola kakor pot po visokem deblu. Ves gozd je dehtel kakor hram Gospodov, napolnjen z dišečim dimom, kjer je ravnokar cerkvenik po službi božji zaklenil vrata ter odšel. Prav tako kakor v prazni cerkvi je bilo tudi v lesu kroginkrog vse tiho: nikjer ptičjega petja, nikjer žive duše, le zdajpazdaj je kaj zašumelo v zelenih vejah, kakor odmev orgel v hiši Gospodovi. Vse je snivalo — zveri, veverice, ptiči in tudi žuželke so mirovale. Samo neumorna mravlja je hitela po ozki, kakor struna ravni stezici z velikim bremenom k mravljišču; le zdajpazdaj se je sprožil češarek z jelke in zašumel na tleh v suhih borovih iglah. Kar naenkrat pa se je oglasilo žvižganje v globokem lesu.

Tkalec Mestek je bil s sinom vred v mestu. Nesla sta bila tja lep kos platna, izkupila sta precejšnjo vsoto ter se zdaj vračala z novo prejo domov. Oče je kupil velik hlebec kruha, nekaj kave in precej cikoriije. To breme je oprtal sinu na pleča ter skočil še v loterijo, da bi stavil tri številke, ki so se sanjale ono noč babici. Ko sta prišla preko mitnice, kjer je bilo pivo cenejše kakor v mestu, sta še izpila vrček piva.

In tako sta se vračala vsa zadovoljna, polna sladkih upov na loterijo. Mestek je že v duhu videl, kako si vse lepo uredi, ko dobi v loteriji. Da to pot zadene vse tri številke, je bilo gotovo kakor amen v očenašu, zakaj številke so se senjale babici, in tej se vsake sanje uresničijo. Svojo bodočnost si je mož slikal v tako živih barvah, da je začel žvižgati od samega veselja. Daleč se je razlegalo po gozdu. Pa kadar začne oče žvižgati, rad bi poznal dečka, ki bi ne žvižgal ž njim! Tudi Mestkov Jožek se ni izneveril tej hvalevredni lastnosti vseh dečkov: takoj jo je zakrožil še on za očetom, da je šlo kar skozi ušesa.

Žvižgala sta koračnico:

„Mi smo vojaki, korenjaki —“.

Cesta jima je kar ginila pod nogami, tako sta jo ubirala. Sicer jima je stopil znoj na čelo, pa kaj bo to, saj sta bila vajena tega.

Ko pa sta dospela k zelenemu gaju, skozi katerega je žuborel bister potok, se je oče ustavil, ozrl se po ugodnem prostoru pa dejal: „Oddehniva se malo, Jožek!“

Sedel je v travo, odložil culo, in deček za njim.

„Raca na vodi! kako prijetno se tukaj sedi!“ je veselo pripomnil oče.

Jožek si je otrl potno čelo ter se pripognil k potoku, da bi pil.

„Ne pij še, Jožek!“ ga posvari oče, „si še prevroč. Potrpi malo, potrpi; pojeva vsak košček kruha, potem se pa lahko napijeva“.

Razvozla robec, v katerem je bil hlebec s kavo in cikorijo, izvleče iz žepa pipec, zaznamova hleb s tremi križi ter ureže precejšen kos.

Polovico da dečku, a drugo pridrži sebi. Ležeta vznak v senco ter zauživata jed z veliko slastjo. Potoček jima je lepo šumljal, jelše so šepetale, kakor bi ju hotele uspavati.

„Oče!“ se oglasi Jožek.

„Kaj bi rad?“

„Ali je prijetno tukaj! Samo, ko bi imel še kaj prigrizniti“.

„Le čaki, Jožek; ko zadenemo terno, bomo imeli doma zmeraj kaj prekajenega v kašči“, meni oče.

„Jojmene!“ dleskne Jožek z jezikom in se oblizne že naprej v radostni nadeji, da bo jedel ondaj samo meso in klobase.

„Samo meso?“ je ponavljal oče ter po strani pogledal sina.

„Samo meso, samo!“

„Pa menda vendar tudi kruh?“

„Zakaj neki, če bo mesa dovolj?“ se nagajivo nasmeje Jožek.

„Kaj, razvajenec razvajeni, ti ne maraš kruha?“ se razsrdi oče ter sede v travo,

„I no, če bomo imeli mesa dosti —“, se je hotel zagovarjati deček, ali oče mu prekine zagovor.

„Kaj se ti meša!“ zakriči Mestek. „Če je meso, moraš jesti tudi kruh, sicer ti ušesa potrgam, pa glavec!“

In že je natezal dečku uho, da je ubogi Jožek milo zajokal.

Pa je bilo vun z radostjo. To meso ju je razprlo.

Stari je vstal pa šel ozlovoljen naprej, Jožek pa iz previdnosti kakih dvajset korakov za njim. Vso pot se je jokal. Mestek se je zdajpazdaj ozrl nazaj pa zakričal nanj: „Ne boš tiho, sicer —!“

Ko prideta domov, mati takoj pozna, da se je nekaj pripetilo.

Skrivaj vpraša Jožka, kaj sta imela z očetom.

„V loterijo so stavili oče, ali jaz ne maram, da bi zadeli, zmeraj bi me pretepali!“ se je kisal deček.

Ko bi marsikateri siromak, ki je nevoščiljiv bogatinom, poznal vse nadloge, ki jih ima bogastvo, stavim, da bi z Jožkom vred rajši ostal revež.



Pesem za učenčke.

Kdor veselja ima
Kaj do knjig,
Ta pri njih ne kima,
Ta prebira jih.

Mucka včasih dremlje,
Ko loví,
Miška pa za hrbtom
S salom se masti.

Ko zbudi se mucka,
Lačna je,
Miška v svoji luknji
Pa drugačna je.

Skorje bo pogrešal
Stare dni,
Kdor je bil v mladosti
Len in brez skrbi.

Saturnin.



„Zdaj sta pa sita!“

Pečarjevo dvoje! Pa kaj bi razlagal in razkladal? Vsi smo bili taki, in sedanje mladovje bržčas tudi še ni zavrglo tiste stare šege in navade. Pečarjevo dvoje je bilo vedno na ognjišču ali pa vsaj pred pečjo, kadar so mati kuhali.

„Mama, meni! Mama, meni!“ je vpilo iz dveh ust hkrati, kadar so devali mati jed v skledo. Vsak izmed njih je hotel imeti ali lonec, da ga postrže, ali pa ponev, da jo posnaži in polize.

Tudi onega dne je bilo takisto. Žganjce so devali mati v skledo in jih polili z mastjo. Med prijetnim cvrčanjem je že zastokal klic: „Mama, meni!“

Micika je zmagala. Dobila je ponev, v katero so ji dejali mati nekaj žganjčkov in jih povaljali po maščobi.

Micika postavi svoje kosilce na vežni prag in je jame otepavati. Toda Tonček, ne bodi len, začne kar s roko pobirati žganjce iz ponve, ker ni bilo dobiti brž žlice.

„Mama! Tonček mi bo vse pojedel, pa kar z roko sega v ponev“.

„Tonček, ne smeš tako!“ ga zavrnejo mati. Toda Tonček je bil malo gluhi tisti dan in je pobiral dalje. Pregovarjanje je rastlo in rastlo in prirastlo tako daleč, da jo je dobil Tonček z žlico po glavi, — precej trdo, da je odmevalo po veži. No, in potem seveda: pok in jok, krik in vik, gorjé-solze — to gre že odnekdaj skupaj. Oba sta pustila ponev na pragu in sta pritekla k materi, on tožit, ona se zagovarjat.

Putka pa in petelin, ki je že prej stegoval vrat in škilil v ponev, sta pa pristopila in pogledala, kaj je v nji . . .

„Kavs, kavs, kavs. — Kavs, kavs, — kavs“, pa je bilo opravljeno.

„Všššš! — Šššš-c!“ — so zašumeli mati in predstavili: „No, zdaj sta pa sita“.

Odšla sta jokaje čez prag vsak na svojo stran.

Ferd. Gregorc.



Njegov načrt.



Vogričev Lojzek je bil pastir. Pa Lojzek ni bil tak, kot so drugi pastirji, ki se pretepajo in zmerjajo po pašnikih, se igrajo in love po travnikih, za ubogo živinico se pa še ne zmenijo. Ko jim pa živina zaide v zelnik, jo pa pretepavajo, namesto da bi priznali: „Kriv sem jaz in jaz zaslužim palico.“

Ne, Vogričev Lojzek ni bil tak pastir. Zvesto je čuval svojo živinico, zraven pa je tudi prepeval pesmice, ki se jih je naučil od mamice.

Zgodilo se je enkrat, da je Lojzek utihnil. Nekaj dni že ni bilo čuti njegovega petja; hodil je tih in zamišljen.

Kaj se mu je neki pripetilo? Naj vam povem.

Lojzek je slišal od stare tete, da se je Marija večkrat prikazala revnim pastirjem na paši, da je potem nastala tam božja pot... Takrat se je vzbudila tudi Lojzku srčna želja, da bi bil tudi on tako srečen pastirček, da bi se tudi njemu pokazala Marija, in da bi tam na Vogričevem pašniku pozidali cerkev, še lepšo, kakor je cerkev pri fari, in potem bi Lojzek ne bil več pastirček, ampak bi bil cerkovnik pri novi romarski cerkvi. Gospode bi napravljajal za sv. mašo, pa zvonil bi in vabil z velikim zvonom ljudi v cerkev k službi božji. Pred velikimi prazniki bi pa šel s svojimi tovariši gor v zvonik, pa bi pritrkaval, da bi se slišalo v devet fara, kako lepo zvoni pri novi božjepotni cerkvi. To je bila njegova misel. Misel pa je dala pogumen načrt.

Toda načrt se ni hotel uresničiti. Tako rad bi bil Lojzek videl, da dobi nekoč živino, krave in ovce klečeče kje pred kakim grmom, a vse zastonj. Izmeril je že dolgost in širokost cerkve, določil že nekako težo velikega zvona, določil že tudi število oltarjev. Vse je imel že pripravljeno, le Mati božja se ni hotela prikazati.

Tedaj pa Lojzku pade nova v glavo. Doma izmakne staro podobo Matere božje pa hajdi z njo na pašnik. Tam jo skrije v grmovje, češ, tam jo najde

živina, pa bo pokleknila pred njeno podobo, pa se bo vse naredilo. Glavna stvar je, da se sezida cerkev, da se otvori božja pot in da postane Lojzek „mežnar“.

Popoldne žene Lojzek zopet svojo čedo na pašo. Obraz mu žari veselja. Danes se mu mora izpolniti srčna želja.

Na pašniku pusti živino blizu grmovja. Mirno se pase drobnica in govedo. Le nekaj krav se približa mestu, kjer je Lojzek skrtil podobo. Lojzek čaka nestrpnost. Kaj bo? Ali bodo zagledale krave podobo? Kdaj bo prva pokleknila? — —

Dolgo čaka in čaka — a zastonj. Naposled vendar — glej — sivka poklekuje pred grmom. Nekaj bo. Lojzek, nekaj bo —!

Lojzek zatrepeče koprnenja. Sedaj ali nikoli. No, pa ni bilo nič, sivka se je samo vlegla v grmovno senco.

Pobit in žalosten odžene Lojzek zvečer domov. Le eno nado še goji v srcu. — Mogoče pa danes živina ni zagledala podobe? Jutri jo morda zagleda; če pa jutri ne, pa pojutrišnjem?

A ni jutri niti pojutrišnjem, sploh nikoli ni živina pokleknila pred grmom. Zastonj so bile vse nade, zastonj vse pričakovanje! Nikdar ne bo stala na Vogričevem travniku božjepotna cerkev, nikoli ne bo Lojzek „mežnar“ pri cerkvi, nikdar ne bo zvonil, nikoli pritrkaval. Proč so vsi lepi načrti, kakor bi jih bila odnesla voda.

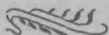
Zato je bil torej žalosten Lojzek, zato so utihnili njegovi glasovi, njegovo petje tam na pašniku. Zato je hodil pobit in žalosten.

Potožil je svoje gorje materi.

In potolažili so ga, kakor zna potolažiti le mati. Naročili so mu, naj bo priden, pa naj Marijo časti doma in v župni cerkvi, da bo enkrat gledal nebeško Mater gori nad zvezdami . . . Brez Marijine cerkve se že izhaja, brez Marijinega češčenja pa ne lahko.

Od takrat pa Lojzek zopet prepeva kot nekdam.

J. E. Bogumil.



Nagrada.

Kmet je našel dragulj in ga je nesel carju: Prišel je na dvor in izpraševal carjeve sluge, kakó bi videl carja. Neki sluga ga vpraša, kaj hoče carju. Kmet mu pové. Sluga mu pravi: „Dobro, pokažem ti carja. Samo daš mi polovico tega, kar ti bo podaril car. Če mi tega ne oblubiš, te ne pustim k carju“. Kmet oblubi, in sluga ga prijavi carju. Car vzame dragulj in reče: „Kako nagrado naj ti dam?“ Kmet odgovori: „Daj mi petdeset udarcev z bičem; nočem druge nagrade. Dogovorila sva se s tvojim slugo, da deliva nagrado. Toraj meni petindvajset in njemu petindvajset.“ Car se nasmehe in odpusti slugo, a kmetu podari tisoč rubljev.

L. N. Tolstoj.



Spoštuj svojega očeta!

(Iz slovaškega prevel Vrhovski.)

Pred leti je lezel po cesti k glavnemu mestu sključen starček, opiraje se na krivo palico. Slab je bil že tako, da se je komaj držal na nogah. Prišedši do mitnice, sede na obcestni kamen, da si odpočije.

„Odkod pa, dedek?“ vpraša ga mitničar.

„Od daleč, tam iz Lužnice“, odgovori starček.

„Kaj vas pa žene v mesto?“

„Ah, moj Bog! Nič kaj dobrega!“ vzdihne dedek.

„Grem k sodniji tožit svojega sina. Pred nekaj leti sem mu prepustil vse premoženje, da bi si počil na stare dni. Obljuboval mi je, da bode skrbel zame, ali sedaj — danes me je že izgnal iz hiše!“

„Koliko let pa imate?“

„Minulo mi jih je že osemdeset.“

„Kaj torej še hočete na svetu?“ reče sirovi mitničar. „Že davno bi bili lahko v grobu.“

Starček se je zgrozil nad temi besedami, žalostno z rokami zakril si obraz in javkal: „Sinko, oh ti brezbožni sinko! Kadar je oče že star in nadložen, bi se ga rad iznebil čimprej, ali kadar res umrje, se boš še spominjal nanj! Saj bodeš izkušal še sam, da je resnica: kakor meriš ti svojemu očetu, tako bodo merili drugi tebi. Še vedno veljajo besede božje: „Kdor kaj slabega stori svojemu očetu ali materi, temu naj ugasne luč v sredi teme! Premoženje, s katerim se zdaj ponaša, bode izgubilo blagoslov božji! — Dobrotljivi Bog, oh usmili se me!“

Starček je izmolil, sklonil se in — zaspal za vselej. Bog se ga je usmilil in ga vzel k sebi. —

Na tem kamenu, kjer je pred več leti umrl dobri starček, pa sedeva zdaj njegov sin in prosi vbogajme. Iz bogatega kmeta postal je berač, ker premoženje njegovo ni imelo blagoslova očetovega, pa tudi na božjega.



Cvetke so se orosile . . .

Cvetke so se orosile

Sredi širnega poljá,

Ko mogočni kralj svetlobe

Je priplul izza gorâ . . .

V znak hvaležnosti do solnca

Cvetke solze lijejo . . .

Naša srca pa naj Solncu

Vsega stvarstva bijejo! — —

Slavko Slavič.



Pesmi naše Marice.

1.

Kje bi našla rožico,
Svežo kakor jutro zlato?
V polje naj jo grem iskat
Ali na zeleno trato . . .

Kje bi našla ptičico,
Da bi sladke pesmi pela?
V tihi gozdič bodem šla,
Ondi ptičko bom ujela.

Kje bi našla lilijo,
Da oko mi vzradosti se?
V srcecu prebiva mi,
Vedno z mano veseli se..

2.

Moje mlado srčece,
Polno zlatih sanj . . .
Radost pomladanjih dni
Hodi šetat vanj.

V mojem mladem srčecu
Lilije cveto,
In dišeče vrtnice
V njem dehte sladko.

V mojem mladem srčecu
Mlada sreča spi,
V njem prebiva radost mi
Pomladanjih dni . . .

3.

Hej, pa punčko jaz imam
Radostnih oči,
Taka, kakor sama sem,
Taka se mi zdi.

In pestujem jo lepó,
Gladim ji lase,
Včasih peljem šetat jo
V pisano polje.

Ali pa jo v posteljco
Svojo položim,
Sama sladko poleg nje
Celo noč prespim.

Semjonov.



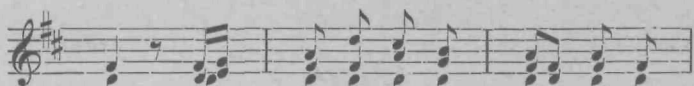
Le poj, le poj!

Andante.

P. Angelik Hribar.



1. Le poj, le poj ve-se - lo, Kjer ska-če vrel-ca
2. Saj či - sti tvo-ji gla - si Kot val-čki žu-bo-



1. vir Med če-do snežno be - lo, Pre-
2. ré, Ki iz go - râ vo - di - ce Na-



1. sre-čni ti pa - stír. Saj či - sti tvo-ji
2. prej, naprej po - dé. O, da ti mogel



1. gla - si, Kot pravljí-ce zve - né, Ki
2. pe - ti, Kar deček si za - čel, Še



1. o pre - te-klih ča - sih, O sre - či go - vo - ré.
2. s poznimi bi le - ti In prav ta-ko ve - sel.

Lucijan.



Žabica.

Na vrtu nam je babica Na grmu le sedela je
Pod hruško pravila nekoč, In v bistro gledala vodó,
Da je živelá žabica, Več vode še hotela je,
Ki kvákala je dan in noč. Za njo prosila je nebo.

A Bog hudo kaznuje jo,
Ker zadovoljna ni bilà;
V vodo, kjer ribe plujejo,
Se zvrne z lista revica.

Gradiški.



Kratkočasnice.

1. „Kaj pa ti je, da imaš tako oteklo lice?“ vpraša prijatelj prijatelja. — „Tri dni me že grozovito zobje bolé. Ravno grem od zobozdravnika.“ — „Koliko pa ti je izpulil?“ — „Pet kron!“

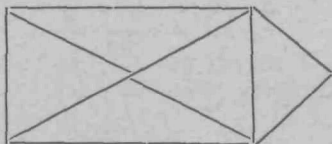
J. Kovec.

2. Stanovska, zadovoljnost. „Hvala lepa, gospod, za obilno miloščino!“ vzklikne berač in pripomni: „Dà, pri tako darežljivem dobrotniku dobi nas eden šele pravo veselje za svoj poklic.“

J. Kovec.

3. Zakaj ste mi naredili tako zelo ozke čevlje, da me tako silno tiščé?“ — Čevljar: „Zato, da ne boste pozabili na račun.“

J. Kovec.



Naloga.

Naredi to sliko z eno samo potezo, ne da bi dvakrat vlekél po isti črti.

(Rešitev in imena rešilcev v prih. štev.)